

การระลึกเหตุการณ์

พระเทพสิงหนุราชาจารย์

P16010

กัมมัฏฐานนี้สำคัญ ระลึกเหตุการณ์ในชีวิตได้ ขอให้ท่านตั้งใจทำ หนักเอาเบาผู้คนที่เขาร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐีเขาลำบากมามาก เขาอดทนมามาก นี่แหละท่านทั้งหลายความดีความชอบนี้ไม่ใช่คนอื่นทำให้ เราทำตัวเอง เราได้ดิบได้ดีไม่ใช่สบายผู้ใหญ่เป็นโตก็ใช้ว่าสบาย ถ้าหากว่ากินแล้วก็นอน นอนแล้วก็กิน ไม่ทำอะไรเลยนั้นกำลังทำชั่วโดยไม่รู้ตัว หากท่านพบความลำบากเท่าไรก็จงภูมิใจเถิดว่าท่านลำบากเพราะกำลังทำความดี ถึงจะไปทำงานให้คนอื่นก็ถือว่าทำดี ความดีของเราที่ทำไว้จะติดตัวเราไปจนสู่สัมปรายภพ ไม่มีสูญหาย การเดินจงกรมก็จะติดตัวเรา สร้างความดีให้ติดตัวเราไปในอนาคตข้างหน้า ขอให้ท่านไม่สู้ใคร ไม่หนีใคร แล้วมันสร้างความดีไว้ ต้องได้ดีแน่นอน

กัมมัฏฐานทำให้เราระลึกชาติได้อย่างไร ถ้าเรารวบรวมสติไว้ได้มากจะระลึกเหตุการณ์เมื่อครั้งอดีต สตินี้สำคัญมาก สติแปลว่าระลึก ระลึกชาติของเราเองโดยเฉพาะ มีหลายท่านที่ระลึกชาติได้ ตัวอย่างเช่น โยมสุ่ม ทองยี่ง ระลึกชาติได้ ถึงสามชาติ ชาติที่หนึ่งคือ ครั้งอดีตที่เป็นปัจจุบันที่เกิดมา ชาติที่สอง เมื่อชาตินั้น ครั้งที่สาม เมื่อชาติโน้น สามารถจะรวบรวมและนำมาพูดได้ โยมสุ่ม นั้นเป็นคนไม่ช่างพูด แต่เก่งทางด้านคิด มีปัญญาแก้ไขปัญญา กัมมัฏฐานเป็นการใช้กรรมไม่ใช่เป็นการตัดกรรม ถ้าเราสติระลึกได้ ด้วยการกำหนด ตัวอย่างเช่น โยมอ่อน บ้านอยู่บ้านหงส์ อำเภออุ้มทอง จังหวัดอ่างทอง เมื่อปี ๒๔๙๔ มาเจริญกัมมัฏฐานที่วัดพรหมบุรี นั้นพร้อมกับหมอล้อ ที่โดนฆ่าตาย ก็ระลึกชาติได้เช่นกัน แต่โยมอ่อน เมื่อสมัยโบราณ ถ้าหากยังมีชีวิตอยู่ก็จะมีอายุประมาณ ๑๐๐ ปี ตอนที่แกมานั่งกัมมัฏฐานก็อายุมากแล้ว พอโยมอ่อน นั่งกัมมัฏฐาน ก็ระลึกไปเรื่อยๆ ตั้งสติ คือตัวกำหนดนี้เอง กำหนด

ชะตากรรมของเราเอง คือกำหนดอธิบายท กำหนดรู้ กำหนดเข้าใจ แจ่มในจิตคิดมีปัญญา คนเรามีความคิดไม่ตรงกันก็เพราะอย่างนี้ คนหนึ่งคิดอย่างหนึ่ง อีกคนคิดอีกอย่างหนึ่ง แต่ก็เป็นความคิดดีคิดถูกในทางของเขา แต่ไม่ถูกของเขา เพราะวิสัยทัศน์ไม่เหมือนกัน คนมีนิสัยไม่เหมือนกัน คนชอบก็ชอบไม่เหมือนกัน ถ้าเกิดไปชอบตรงกัน เข้า มีจิตใจตรงกัน มั่นก็นับถือกัน รักนับถือซึ่งกันและกัน ถ้าเราเจริญกัมมัฏฐานจะรู้ได้ทันที ว่าคนนี้เพี้ยน คนนี้ไม่ถูก แต่เราจะต้องไปพูดทำไม

โยมอ่อนนั้น เมื่อตอนยังเป็นเด็ก ในสมัยโบราณต้องเรียนโรงเรียนวัด โยมอ่อนเรียนหนังสือที่วัดเก่าซ่ง อำเภอพรหมบุรี ที่ข้างวัดมีตาแป๊ะ คนหนึ่งค้าเรือข้าวบ้านติดกับวัด และก็มีโรงยาฝิ่นอยู่แถววัดเตย คนยากจนติดยาฝิ่นแต่ไม่มีเงิน จึงมาขโมยของของตาแป๊ะที่วัดเก่าซ่ง เอาของมีค่าไปหมดเลย ตาแป๊ะจึงมาจ้าง โยมอ่อน ซึ่งตอนนั้นเป็นเด็กวัดเก่าซ่ง ไปฆ่าขียาในโรงยาฝิ่น ในราคา ๒ บาท แล้วเอาปืนเก็บ มาให้ไปฆ่าคน ตอนนั้นโยมอ่อนยังเป็นเด็กมาก ยังไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร จึงรับจ้างไปยิงสมองขียาในโรงฝิ่นถึงแก่ความตาย เมื่อยิงเสร็จโยมอ่อนก็ว่ายน้ำข้ามแม่น้ำเจ้าพระยากลับมาวัดเก่าซ่ง จึงไม่รู้ว่าใครยิงไม่มีใครสงสัยว่าจะเป็นเด็กวัดเป็นคนยิง และเมื่อก่อนหลวงพ่อดัดเก่าซ่งเป็นเกจิอาจารย์มีชื่อเสียงมากในเรื่องเครื่องรางของขลัง แต่ไม่ได้สอนกัมมัฏฐาน แล้วโยมอ่อนก็ลืมไปแล้วว่าเคยไปฆ่าคนตาย พอบวชแล้วก็ออกจากวัด ไปมีครอบครัวจนอายุ ๗๐-๘๐ ปี มีลูกหลานมากมาย โยมอ่อน มานั่งกัมมัฏฐานที่วัดพรหมบุรี เป็นเวลา ๓ เดือน ตอนนั้นอาตมายังอยู่ที่วัดพรหมบุรี ในสมัยก่อนอาตมาสอบอารมณ์นักปฏิบัติ ทุกวัน แล้วโยมอ่อนนั้นก็บอกกับอาตมาว่า ปวดหัวมาก ยุบหนอพองหนอไม่มี ดับตลอด ไปหาหมอ หมอก็บอกว่าไม่เป็นอะไร อาตมาก็เลยให้นั่งตั้งวันทั้งคืน เพื่อจะให้เข้าพลสมาบัติด้วยกัน โยมอ่อน แก่ก็ระลึกชาติได้ พอมาสอบอารมณ์แกก็ร้องให้ บอกว่าเมื่อตอนอายุ ๑๘ ปี อยู่วัดเก่าซ่ง ไปยิงคน ขียาตายคาที่ อาตมาก็เลยบอกให้เดินจงกรม นั่งสมาธิ ตั้งวันทั้งคืน นั่งแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ดูซิว่าเขาจะอโหสิกรรมได้ไหม จะได้หมดเวร เพราะถ้าทำถึงเข้า

ญาณจะไม่กลับไปฆ่ากันอีก ตัวเช่น องค์คูลีมาน ฆ่าคนมาตั้ง ๙๙ แล้ว ยังเป็นพระอรหันต์ได้

ปรากฏว่าคนที่ตาย เขาไปเกิดแล้ว อยู่บ้านแพนอำเภอเสนา ก็มาปรากฏขึ้นแล้ว บอกว่าไม่เอาเวรเอากรรม ต่อท่านเราเลิกจองเวรจองกรรม ณ แต่บัดนี้ โยมก่อนก็นิมิต เครื่องหมายว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ ก็ต้องขอภัย ไม่น่าที่จะไปฆ่าท่านตาย” ต่อมาก็ลองไปสืบดู ชื่อนี้ นามสกุลนี้ ที่บ้านแพน อำเภอเสนา ก็มีจริง และคนนั้นก็อายุมากแล้ว ในตอนนั้นอาตมาก็ไปด้วย ก็ไปเจอเจ้าตัว และได้เล่าความหลังให้ฟัง แต่เขาก็ไม่รู้แล้ว เพราะมาเกิดใหม่แล้ว จะเห็นได้ว่าไปเกิดแล้วก็ยังอโหสิกรรมได้

อีกคนหนึ่งซึ่งอยู่จังหวัดพิจิตร อาตมาบวชใหม่ๆ ก็ไปงานเขาเรื่อย ปีละครึ่งเขาทำบุญให้ปู่ย่าตายาย แต่มีเจ้าหนุ่มคนหนึ่งย้ายมาจากภาคใต้ มาปลูกกระท่อมอาศัยที่เขาอยู่แล้วก็รับจ้างหาน้ำมันยาง รับจ้างหาขี้ได้ และบ้านนี้ถ้าทำบุญเขาต้องมา แล้ววันนั้นไม่กินข้าว อิ่มตลอดวัน เขาก็ลือกันว่ามาชอบลูกสาวบ้านนี้ พอทำมาหาได้ ก็ซื้อที่ไว้ได้ตั้ง ๕๐๐ ไร่ ท่านทั้งหลายจำไว้ถ้าท่านทำกัมมัฏฐานถึงขั้นระลึกชาติได้ จะรู้ว่าคนนี้เป็นปู่ของคนบ้านนี้ ตายไปแล้วไปเกิดอยู่ภาคใต้ ทำให้คนๆ นี้อยากจะมาอยู่ที่พิจิตร มาเช่าที่อยู่ทำมาหาได้จนกระทั่งซื้อที่ไ้หมด แล้วก็ยกให้บ้านนี้หมดเลย และลูกหลานบ้านนี้จะไปโรงเรียนก็จะรับอาสาไปส่ง และให้เงินค่าเล่าเรียน อาตมาก็ถามว่า ทำไมถึงผูกพันกับบ้านนี้ เขาก็ตอบว่าไม่ทราบ เห็นลูกหลานบ้านนี้แล้วก็สงสาร ชาวบ้านเลยลือว่ามาติดพันลูกสาวเขา บัดนี้เขาตายแล้ว แต่ก่อนตายก็ยกสมบัติให้บ้านนี้หมด

ท่านทั้งหลายจำไว้ นะ ถ้าวันไหนเราดีใจ อิ่มอก อิ่มใจ ไม่อยากกินข้าว วันนั้นญาติเราอุทิศบุญกุศลมาให้เราแน่ แต่เราก็ไม่รู้ว่าใคร บางวันเราเศร้าใจ เหลือเกิน บางวันเหน็ดเหนื่อยหัวใจ ข้าวปลาไม่อยากทาน ทั้งที่ไม่มีเรื่องอะไร แสดงว่าลูกหลานของเรามีทุกข์มาก แต่ก็ไม่รู้ว่าใคร ถ้าท่านเจริญกัมมัฏฐานถึงขั้นสูงแล้ว จะทราบว่าเป็นใคร

อาตมาจะเล่าเคล็ดลับให้ฟัง ไม่เคยเล่าให้ใครฟัง มันมีระลึกเหตุการณ์ได้หลายๆ อย่าง ถ้าคนเรามีใจตรงกันผูกพันกัน มันจะต้องมีอะไรกัน ถ้าใครเข้า

กัมมัญฐานถึงจุดนั้นได้ ก็จะได้เองไม่ใช่เรื่องเหลวไหล แต่ทุกวันนี้มีวัดตั้งหกหมื่น แต่จะหาวัดที่นึ่งกัมมัญฐานนั้นมีน้อยมาก ถ้าต้องการจะระลึกเหตุการณ์ในชีวิต ใช้สติตัวเดียวเท่านั้นขยายความไปได้ตั้ง ๑๐๘ คนเราเมื่อชาติก่อน จะเป็น พุทธ หรือคริสต์ หรืออิสลาม มาเกิดในตระกูลนั้นๆ เขาก็รู้สัมปชัญญะ ถ้าเขาทำมาติตวิญญาณมา แปลว่ารู้อย่างละเอียด รู้ได้ด้วยความเข้าใจ ใครไปทำหยาบคายเขาจะไม่ชอบ และคนเราจะดูได้อีกอย่างหนึ่ง คือ ดูตอนใกล้ตาย เวลาใกล้ตายเป็นอย่างไร บางคนกำมือกำไม้ให้ยุ่งยากไปหมด เป็นนิมิตเครื่องหมายว่าเขาต้องรับกรรมอย่างนี้ บางคนเคยไปตีไก่ เวลาตายก็จะเอามือชนกัน จนตาย และบางคนไม่เคยเป็นญาติกันมาตั้งแต่ชาติก่อน แต่ก็ไปช่วยกัน เหมือนอย่างละคร เหมือนอย่างลิเก มีทั้งอิฉฉา รัชยา มีทั้งโมง ๓ โมง ถ้าใครมีโมง ๓ โมงช่วยคนนั้นมี คือ

๑. โมงขาว คือ บุญกุศลที่เราเจริญกัมมัญฐานได้ ช่วยเราได้แน่นอน

๒. โมงแดง คือ ชาติ ปู่ย่าตายายของเขาช่วย

๓. โมงดำ คือ วิญญาณช่วย เราต้องแผ่ เมตตาให้ผีปีศาจ ราชทูต

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า อดีตที่ผ่านอย่าไปพูด อย่าไประลึกถึงเลยปล่อยให้ลืมเสีย คิดแต่ปัจจุบัน ในชาตินี้เท่านั้นพอ ไม่ต้องไปคิดถอยหลังถึงอดีต ถ้าใครทำกัมมัญฐานได้ก็จะระลึกได้ เมื่อระลึกได้ก็ต้องทำใจเข้มแข็งอดทน พระพุทธเจ้าทรงระลึกได้ถึง ๘๐ อสงไขย ประลัยแสนกัป ชาติสุดท้ายท่านระลึกเวสสันดรได้ บริจาคทานในชาติสุดท้าย คนที่จะเป็นพระพุทธเจ้าได้ต้องบริจาคตาน ให้ทุกอย่างหมดตัว

ฉะนั้นถ้ามีอะไรให้ระลึกเสมอ อย่าขาดสติๆ พยายามท่องไว้ อย่าไปโลภมากอยากได้ของเขา ยิ่งให้ยิ่งได้ ให้จำตรงนี้ไว้ ไม่ใช่อยากได้ของเขามาเป็นของเรา ถ้าเป็นของเราก็ให้รักษาไว้ ไม่ใช่เป็นการโลภ บางท่านเข้าใจผิด คิดว่าอยากมีเงินมีทองเป็นของเราเอง พอเงินทองเป็นของเราเองแล้วยังจะเป็นการโลภอีกหรือ ไม่ใช่อย่างนั้น การหากินอย่างสุจริต หากินมาด้วยความเหนื่อยยาก ได้มาด้วยปัญญา ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรง อันนี้จะเป็นโลกได้อย่างไร ไม่ใช่อย่างนั้น การที่โลกอยากได้ของเราที่

ไม่ได้ทุกจริตผิดศีลธรรม ก็เป็นฝ่ายดี เป็นกุศล โลกอยากได้ของเขาที่ไม่ใช่เป็นของเรา เป็นอกุศล เท่านั้นเอง

ธรรมชาติ การปวดเมื่อยนี้เป็นของธรรมชาติ ไม่ใช่ของปรุงแต่งมา มันเกิดเอง โดยธรรมชาติ เป็นเหตุเป็นผล ทำให้เรารู้เหตุรู้ผลได้มากมาย อะไรคือส่วนเหตุ อะไรคือส่วนผล อะไรคือส่วนเหลือ ก็เติม ถ้าเกินก็ตัด เพื่อปฏิบัติธรรม จะได้รับกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว ระวังชาติได้ทีไปทำบาปไว้

กฎแห่งกรรมนี้ ถ้าอาตมาไม่ได้ทำ อาตมาจะรู้หรือว่าจะหัก เพราะปัญญาในตัวเราเองนี้มันบอกเราว่า ท่านไปหักคอนก ที่ไหนก็รู้เลย นี่เรียกว่าระลึกเหตุการณ์ ว่าเราทำกรรมไว้ และปัญญาในตัวก็ทำให้อาตมารู้ว่าทำไมต้องแขนหัก ก็เพราะไปหักปีกนก และยิงนกกระสาพอยิงปีกหักมันบินไม่ได้ มันก็วิ่งด้วยขายาวๆ ของมัน ตอนนั้นอาตมายังเด็กจึงวิ่งไม่ทันมัน พอวิ่งไล่จับมันได้ ด้วยความเหนื่อยและโมโหจึงขามันหักเลย มันเดินใหญ่เลย ต่อมาอาตมาก็ขาหัก

สมัยก่อนเมื่อตอนที่อาตมาอยู่ที่วัดพรหม อาตมาช่วยเจ้ คนหนึ่ง อยู่ที่จังหวัดนครนายก เขารวยมาก แต่อาตมาก็ไม่เคยไปบ้านเขา เขาเอารถมาหากินทางสิงห์บุรี รถเขาเสีย เขามายืมเงินอาตมาเพื่อเอาไปซ่อมรถ อาตมาก็เลยนึกว่าเขาต้องมาทวงหนี้แน่ จึงรีบไปหายืมเงินจากญาติโยมในตลาดปากบางมาให้เขา หลายครั้ง ครั้งละ ๓ พัน ถึง ๕ พันบาท รวมหลายครั้งก็ประมาณ ๒-๓ หมื่นบาท ตอนนั้นเขากำลังตั้งครุภรณ์จนลูกในครรภ์คลอดออกมาจนโตและแต่งงานไปแล้ว เขาก็ยังไม่เอามาคืนให้อาตมาเลย อาตมาต้องหาเงินไปใช้หนี้ที่ตลาดปากบาง ตั้ง ๓ ปีจึงจะหมด ถ้าใครนึ่งกัมมัฏฐานจะรู้ได้ว่าเราเป็นหนี้เขาเพื่ออะไร เขาเป็นหนี้เราหรือเราเป็นหนี้เขาอย่างไร เราไปงานเขาคิดว่าจะได้เงิน กลับไปเห็นบ้านเขาใหญ่โต มีรถสิบล้อ ตั้ง ๒๐ กว่าคัน

อาตมาเจริญสมาธิภาวนา ถึงได้รู้ว่า เราไปเอาของยายเจ้ นี้ก่อน เมื่อชาติก่อนเราเป็นหนี้เขาเป็นแสน แต่ชาตินี้เขามาเอาคืน แค่ หมื่นสองหมื่น ก็ปลงตก อาตมาก็ลองไปถามชาวบ้านที่แถวบ้านเจ้ คนนี้ว่า เจ้คนนี้เคยมีชื่อเสียงเสียหรือไม่ ในเรื่องหนี้สิน

ชาวบ้านแถวนั้นบอกว่าไม่มีเลยเรื่องชื่อเสียงในเรื่องนี้ เพราะเขามีเงินเยอะ อาตมามา
นึกหันมมกลับ เราดีใจมากที่ได้ใช้หนี้เขา ที่เราไปเอาเงินเขาเมื่อชาติก่อน

สร้างโบสถ์ สร้างศาลา สร้างวัด สัก ๑๐ หลัง ก็ยังไม่เป็นญาติกับ
พระพุทธศาสนา คนเป็นญาติกับพระศาสนานั้นต้องบวชแล้วปฏิบัติธรรม ไม่ว่าจะ
บวชพระหรือบวชเนกขัมมะ ถ้าบวชแล้วปฏิบัติธรรมก็เป็นญาติกับพระพุทธศาสนา